

ложилъ да му го обработятъ като топоръ или чукъ. Шарениятъ човѣкъ се зачудилъ отъ красотата на камъка и пожелалъ да има отъ него чукъ, който въ същото врѣме да може да му служи и като ножъ за разрѣзване на убититѣ животни.

И наистина, отъ чудния камъкъ било направено великолѣпно оръжие. Съ помощта на търпението можали да му направятъ изумителна полировка, толкосъ по-чудна, че въ това врѣме още не знаели употребяването на точилнитѣ камъни. А за да угодятъ още повече на шарения човѣкъ, единъ отъ синоветѣ на майстора — едно много способно и пѣргаво момче — нарисувалъ съ остъръ кремъкъ върху едната страна на дрѣжката му елень. Другъ работникъ му направилъ дървенъ калѣпъ, украсенъ по краищата съ връвчици отъ растителни влакна, дребно приплетени. Шарениятъ човѣкъ заплатилъ за това съкровище дванадесетъ еленови кожи и тържествено го занесълъ въ своята голѣма и дълбока подземна пещера. Трѣбва да ви кажа, че той билъ началникъ на едно голѣмо племе, ималъ голѣми богатства и често бивалъ побѣдителъ въвъ войни.

Въ старо врѣме хората обичали да живѣятъ близо до вода. Шарениятъ човѣкъ живѣялъ въ една голѣма пещера, която била заобиколена отъ много други по-малки, а всичкитѣ били заградени съ дълбоки вади вода. Въ тѣхъ се заселили нѣколко сѣмейства, които му се покорявали, за да ги пази той. Шарениятъ човѣкъ обиколилъ всичкитѣ тѣзи жилища, като прѣминавалъ по тѣснитѣ подвижни мостове; спиралъ се да се понагрѣе на всѣко огнище, разговорялъ съ домакинитѣ и имъ показвалъ своя чуденъ червенъ чукъ, като имъ съобщилъ, че той му е изпратенъ отъ нѣкакво си божество. Не зная дали тѣ сж му повѣрвали,